

**Wyrok z dnia 18 lutego 1994 r.**  
**I PLN 1/94**

**Sąd lekarski orzekający w sprawie odpowiedzialności zawodowej lekarza - uznawszy oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu - nie może odstąpić od wymierzenia kary.**

Przewodniczący Sędzia SN: Maria Mańkowska, Sędziowie SN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Andrzej Deptuła.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 1994 r. sprawy lekarza Jadwigi K., na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnej Rady Lekarskiej [...], od wyroku Okręgowego Sądu Lekarskiego w Ł. z dnia 15 października 1993 r. [...],

u c h y l i ł zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu w Ł.,

**U z a s a d n i e n i e**

Okręgowy Sąd Lekarski w Ł. prawomocnym orzeczeniem z dnia 15 października 1993 r. uznał lekarza Jadwigę K. winną zarzuczonego jej wykroczenia zawodowego t.j. tego, że w dniu 25 czerwca 1992 r. w godzinach rannych wezwana do pracownika Przedsiębiorstwa [...], który zasłabł w pracy odmówiła udania się do chorego, czym naruszyła art. 12 ustawy o zawodzie lekarza oraz art. 2 kodeksu etyki lekarskiej

Okręgowy Sąd Lekarski w orzeczeniu tym odstąpił od wymierzenia kary. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że odstępując od wymierzenia kary Sąd wziął po uwagę "postawę obwinionej, przyznanie się do winy, zrozumienie rażącego wykroczenia zawodowego i wyrażenie szczerego żalu odnośnie zaistniałej sytuacji." Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołano art. 42 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158 ze zm.).

Prezes Naczelnej Rady Lekarskiej zaskarżył rewizją nadzwyczajną opisaną orzeczenie na niekorzyść obwinionej w części dotyczącej odstąpienia od wymierzenia kary. Zarzucił obrazę przepisu art. 42 ust. 1 powołanej ustawy o izbach lekarskich przez odstąpienie od wymierzenia kary mimo uznania, że obwiniona jest winna zarzucanego jej czynu. Wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu w Ł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

Okręgowy Sąd Lekarski orzekł w niniejszej sprawie na podstawie przepisów w/w ustawy o izbach lekarskich oraz wydanego na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie (art. 57 ust. 2) rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 26 września 1990 r. w sprawie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy (Dz. U. Nr 69, poz. 406).

Art. 42 ust. 1 cyt. ustawy wymienia kary, które orzeka się w razie uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Ustawa nie przewiduje możliwości odstąpienia od wymierzenia kary. Możliwość taka nie wynika też z odwołania (w zakresie postępowania) do kodeksu postępowania karnego, o którym stanowi art. 47 ust. 1 ustawy. Kodeks ten również nie zawiera przepisów przewidujących możliwość odstąpienia od wymierzenia kary. Kodeks karny zna instytucję odstąpienia od wymierzenia kary stanowiąc w art. 56, że w wypadkach wskazanych w ustawie sąd może odstąpić od wymierzenia kary [...]. Przepis ten nie ma zastosowania w postępowaniu przed sądem lekarskim, a ponadto wynika z jego treści, że odstąpienie od wymierzenia kary może mieć miejsce tylko "w wypadkach wskazanych w ustawie".

Zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w Ł. zapadło zatem bez podstawy prawnej. Podlegało ono zatem uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania na podstawie art. 387 k.p.k. stosowanego z mocy wskazanego odesłania z art. 47 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich.

=====